

Waldorff (VS):

Vi har diskuteret i VS, om vi skulle anmode om at få mødet suspenderet, indtil man havde fået fjernet de væbnede styrker, men vi har hørt, at det er et problem, man har diskuteret også i det konservative folkeparti, så det vil vi ikke tage op. Vi går ud fra, at præsidenten har sørget for, at vedkommende er ubevæbnet, så vi ikke risikerer spanske tilstande.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på for en ordens skyld, at man normalt har lov at komme både i arbejdstøj og cowboybukser her i tinget.

Waldorff (VS):

Jeg er til gengæld ikke blevet visiteret.

Jeg vil gerne starte med et citat, som jeg regner med at i hvert fald ét medlem af regeringen genkender. Det lyder:

»I kampen for øget lighed er det afgørende, at vores indkomstskattesystem ændres. Pensionsbeskatningsloven er et meget øjnefaldende eksempel herpå. Lovens regler, der oprindeligt havde et samfundsgavnligt sigte, er med de seneste års voldsomme udvikling i skattetryk, renteniveau og inflation blevet helt fordrejet.«

Og et andet kort citat fra den samme pjece:

»En reform på dette område vil kunne medvirke til en mere retfærdig fordeling af skattebyrderne.«

Citatet er fra en pjece, som den nuværende skatteminister har været med til at lave, nemlig den pjece, der hedder: »Private pensionsordninger – opsparing eller skattefidus?«, som er kommet fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Når det er værd at trække det frem her, er det, fordi den helt klare synsvinkel fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråds og den daværende økonom hr. Mogens Lykketofts side klart var omfordelingen, den ulige fordeling af pensionsgoderne og af skattebyrderne; det var det, der var motivet til at angribe disse problemer. Det er også VS' udgangspunkt, uden at vi af den grund skal tage den omtalte pjece til indtægt for, hvad vi mener.

Det, der er vigtigt, er, at det afgørende i de forhandlinger, som regeringen har kørt på med siden foråret 1980, ikke har været om-

fordelingssynspunktet, men har været et ønske om at tilføre erhvervslivet billig risikovillig kapital, og når økonomiminister Ivar Nørgaard over sjukskerne har foreholdt direktørerne for pensionskasserne og forsikrings-selskaberne en skattetrussel, har det kun været for at tvinge dem til at anbringe midler i det private erhvervsliv, og ikke fordi man havde nogen omfordelingspolitiske hensigter med et indgreb over for de mange private pensionsordninger.

Vi fik en skatteminister, som i sommer luftede muligheden for en 40 pct.s rentebeskatning over for pensionskasserne og forsikrings-selskaberne, men den er også helt væk; beskatningen er ikke noget, man taler om, omfordelingsvirkningen ved et indgreb i pensionsordningerne er ikke noget, man taler om, og det eneste, der står tilbage, er, at regeringen har fundet en fiffig måde at tvinge pensionsmidler over til erhvervslivet på.

Så kan man sige, det kan forekomme helt absurd, at regeringen løber ind i så mange øretæver, når det, det drejer sig om, er at tilføre erhvervslivet kapital. Det er der en forklaring på, og den har den daværende økonom Mogens Lykketoft også været med til at forfatte i den samme pjece, hvor der står:

»Angreb på etablerede økonomiske interesser hos indflydelsesrige personer og institutioner vil derfor blive mødt med massiv modstand og en syndflod af tilsyneladende uegennyttige argumenter om det samfundsgavnligt i at spare op til alderdommen.«

Der blev faktisk en massiv modstand, og når den blev så massiv og så effektiv, at regeringen oven i købet ser ud til at blive væltet på den, er det, fordi regeringen og socialdemokratiet som sædvanlig, må man sige, har forkludret denne her sag fuldstændigt. Man har taget alle muligheder for at få en folkelig mobilisering bag et indgreb væk; man har fjernet mulighederne for, at fagbevægelsen gjorde en indsats for dette her ved at gøre det til et helt traditionelt socialdemokratisk krisepolitisk synspunkt, at nu skal vi endnu en gang pumpe tilskud i erhvervslivet. Man har fjernet den sociale omfordeling, som kunne gøre det muligt for lønarbejderne at stille sig bag en sådan reform.

Om regeringen vælter på denne her sag eller ej – det vil jo vise sig – er ikke VS' hovedpine, og det er ikke afgørende for, hvor-